

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

Flokkurinn, sum Sólfinn Hansen undirvísir í føroyskum

Vit minnst øll yvirgangin í París og nú Brússel. Vit vita, at hetta er veruleikin nú. Men at yvirgangurin skal vera komin so tætt at føroysku tjóðini er óveruligt.

– Eg minnst framvegis einki frá spreingingini, men tann tankin, eg havi havt allatíðina, er, at hetta er púra óveruligt. At hetta skuldi henda fyri meg, sigur Sólfinn Hansen.

Úr Brússel hoyrdu vit endurtikið fleiri ferðir eftir atsóknina, at hetta var væntandi. Belgiska fólkið var ikki skelkað av, at tað nú var teirra túrut at merkja vreiðina hjá ekstremistunum. Men fyri Sólfinn Hansen var tað alt annað enn væntandi.

– Sjálvandi vita øll, at yvirgangur er ein reel hótta. Men nei, eg trúði ongantíð, at eg kundi enda í slíkari støðu, sigur hann.

Løgin dagar fyri næmingarnar

Í floksrúminum eru næmingarnir á einum máli. Tey trúðu ikki tí, sum miðlarnir bóru fram. Í øllum førum ikki í fyrstu atløgu. Tey trúðu snøgt sagt ikki uppá tíðindini um, at teirra føroyskt lærari skuldi hava verið fyri yvirgangi. Men tá veruleikin varð staðfestur við sneytumma seym, ja, so fór leitanin í gongd.

– Tá eg hoyrði um tað, fór eg á Facebook fyri at hyggja, um Sólfinn hevði skrivað okkurt, ella um man kanska kundi finna út-av, hvussu hann hevði tað, sigur Kjartan Johansen.

Men á sosialu miðlunum var einki at frætta. Einki lívstekin var at hóma frá Sólfinni Hansen, og soleiðis var í nakrar tímar eftir yvirgangsalopið.

Jógvan Simonsen og Kjartan Johansen eru næmingarnir, sum søgdu sína hugsan um tann dagin teirra lærari var fyri yvirgangi

»Eingin er tryggur í Evropa. Vit eru kanska trygg her í Føroyum, men tá ein føroyingur kann vera raktur av terror, so ávirkar tað okkum øl«

Jógvan Simonsen, næmingur

Miðlarnir, tey avvarðandi, føroyska sendikvinnan – ja, øll royndu at fáa fatur á Sólfinni Hansen, men tað eydnast ikki beinan vegin. Og óttin gjørdi um seg á Kambsdali.

– Eg setti meg at fylgja við í øllum tíðindaflutninginum, tí eg var sjálvandi ávirkaður av, at tað var okkara føroyskt lærari, sum skuldi vera raktur av hesum, sigur Jógvan Simonsen.

Rættiliga stutt eftir, at bumburnar brustu í Brússel, bórust boðini um, at Sólfinn ikki var í lívsvanda. Men hvat merkir tað? Tað var spurningurin, sum ivaleyst nógvir føroyingar og ikki minst næmingar settu sær hendan seinna partin, tá

ið ein føroyingur var mitt í yvirganginum í belgiska høvuðsstaðnum.

Men eftir nakrar tímar gjørdist greitt, at einki varandi mein var at finna á Sólfinni Hansen.

– Læknarnir vita ikki, hvat er hent. Eg havi ivaleyst fingið okkurt sendandi í høvdið og eri tí sviðmaður beinan vegin, sigur Sólfinn, sum skal aftur í skannaran í komandi viku fyri at vita um alt er, sum tað skal.

Ávirkar dirvi at ferðast

Báðir næmingarnir hjá Sólfinni Hansen, sum hendan dagin siga frá sínum tonkum og upplivingum

aftur orsaka av hesum. Men givið er, at tað setur síni spor.

– Vit kunnu ikki gevast við at liva. Men kanska kunnu vit hugsa okkum betri um, áðrenn vit leypa avstað í feriu, sigur Kjartan Johansen.

Eg setist ikki aftur

Sólfinn Hansen er púra sannførdur, tá ið hann skal seta orð á, hvussu hann hevur tað nú. Hann er lættaður. Fegin. Takksamur. Fyri at vera á lívið. Reyða merkið á høvðinum er um at hvørva. Men varð hann troffin tveir sentimetrar longri niðri, so vóru brotini farin gjøgnum eyga. Var hann troffin tveir sentimetrar longri yviri, so vóru brotini farin gjøgnum tinningin. Tveir sentimetrar hendan ella handan vegin, so kundi Sólfinn verið ógvuliga skaddur – ella í ringasta føri deyður.

– Eg eri so fegin um at vera á lívi. Eg hugsi um alt tað, sum eg enn ikki havi gjørt. Tað kundi jú alt verið liðugt handan dagin í Brússel. Nú havi eg fingið møguleika at gera alt tað, sum eg enn ikki havi gjørt, sigur Sólfinn Hansen.

Hann hugsar um børnini og konuna. Um familjulimir og vinir. Og um, at hann als ikki hevur havt nóg nógva tíð saman við teimum.

– Eg vil brúka hendan møguleikan til ymiskt. Millum annað til at vera meira saman við mínum børnum, sigur Sólfinn Hansen.

Og spurður um hann ætlar sær at ferðast aftur, er hann eisini púra avgjórdur.

– Eingin terroristur sleppur at halda mær frá at síggja verðina, sigur Sólfinn Hansen, lektari á Kambsdali og offur fyri terroratsókn í Brússel.

í samband við yvirgangin, eru á einum máli um, at ein slik hending ávirkar tankavirksemi, tá ið umræður at ferðast.

– Onkursvegna má man siga, at man fer at hugsa meira um tryggleika, tá man ferðast. Tað er meira ræðandi nú, enn tað hevur verið, sigur Kjartan Johansen.

Og hin ungi maðurin tekur undur.

– Eingin er tryggur í Evropa. Vit eru kanska trygg her í Føroyum, men tá ein føroyingur kann vera raktur av terror, so ávirkar tað okkum øll, leggur Jógvan Simonsen aftrat.

Eingin teirra ætlar sær at setast